

РОЗВИТОК І ДИНАМІКА ІНСТИТУЦІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ПУБЛІЧНОЇ СЛУЖБИ В КОНТЕКСТІ СИСТЕМНОГО АНАЛІЗУ І ПІДХОДУ

Актуальність дослідження динаміки соціальних змін, що відбуваються у ХХІ столітті, зумовлюються складними процесами глобалізації, цифровізації, висувають на перший план розробку наукових підходів і методів дослідження динаміки інституціонального розвитку публічної служби в контексті системного аналізу і підходу. Методика складання системних моделей передбачає включення у них максимальне число факторів (багатофакторний підхід) і може застосовуватися на різних рівнях організації, що дозволить наблизитися до інтегральної картини інституціонального розвитку, що базується на системних моделях і підходах [1].

Система інституціонального розвитку базується на окремих її компонентах і базується на системному підході. В основі системного дискурсомислення об'єктів, предметів, феноменів, моделей публічної служби лежить її розуміння як цілісної мультисистеми, яка диференціюється згідно ролей та статусів, дозволяє вченим систематизувати складну дійсність публічного управління та адміністрування. Система інтегрує свої частини і компоненти завдяки специфічним функціям і критеріям комплексності, унікальності, функціональності, що сприяють об'єднанню розрізнених частин в одне єдине ціле. Розвиток і динаміка інституціонального розвитку публічної служби в контексті системного аналізу і підходу свідчать, що публічна служба як система досягає стратегічних і тактичних цілей управління, кінцевих результатів із найменшими витратами. Але для цього потрібно, щоб інституціоналізація публічної служби здійснювала впливи на всі сфери громадського життя і управління соціальними процесами як цілісність і працювала як єдиний соціальний організм. Системність при цьому має принципове значення, адже управління величезними масами як людських, так і матеріальних ресурсів вимагає погодженості, координації, цілеспрямованості та ефективності. Визначальну дію на характер впливів справляє суб'єкт, тобто держава і закладена в ній владна сила.

Розвиток і динаміка інституціонального розвитку публічної служби в контексті системного аналізу і підходу свідчить, що ефективний варіант взаємозв'язку держави і суспільства повинен враховувати те, що громадське життя людей має великий обсяг свободи й самоврядування і межі даної автономії визначаються як суспільними інститутами, так і державою [2]. Розвиток і динаміка інституціонального розвитку публічної служби в контексті системного аналізу і підходу включають еволюцію сукупності прийомів, способів, засобів і механізмів, за допомогою яких публічна служба здійснює організаційне забезпечення і сприяє організації й упорядкованості соціального життя як єдиного цілого. Сучасна практика інституціонального розвитку публічної служби повинна враховувати необхідність подолання неефективності і

відсталості управління, відмови від командно-адміністративної роботи, боротьби з корупцією і бюрократизмом.

Системний аналіз і підхід до інституціонального розвитку публічної служби в тому, щоб забезпечити ефективність публічного управління та адміністрування шляхом удосконалення всіх методів і форм роботи, приведення всіх ланок управління в єдину систему, що базується на професіоналізмі і компетентності кадрів. Саме внутрішній стан суспільства і вирішення його нагальних проблем є актуальним джерелом формування системності, що неможливо без передбачення, прогнозування, програмування, планування. Саме інституціональний розвиток публічної служби передбачає комплексний, цілісний, системний, балансований якісний розвиток суспільства. Система цілей інституціонального розвитку публічної служби включає наступні цілі: соціально-політичні, соціальні, духовні, економічні, виробничі, організаційні, діяльнісно-праксеологічні, інформаційні, роз'яснювальні.

Сучасна практика інституціонального розвитку публічної служби в контексті системного аналізу і підходу детермінується системою ресурсозабезпеченості, що включає природні й соціальні ресурси, ресурс права у самому широкому сенсі слова, організація, знання й демократія. Інституціональний розвиток публічної служби включає співвідношення між цілями і засобами їх здійснення, так як об'єктивний результат дають не цілі, а засоби їх використання у ході реалізації. Система форм і методів інституціонального розвитку публічної служби включає наступну їх сукупність: внутрішні, організаційні, правові, словесні, конклюдентні, які повинні діяти як єдине ціле, а не розрізнено.

На нашу думку, інституціональний розвиток публічної служби буде ефективним, якщо буде використовувати сукупність (систему) таких чинників і критеріїв, як авторитет, персональну відповідальність, професіоналізм і компетентність, соціальну справедливість, культуру і дисципліну управлінської праці, етику поведінки управлінських кадрів, гуманізацію політики і управління, право і законність [3]. Критеріями інституціонального розвитку публічної служби слугують: рівень праці, що співвідноситься зі світовими аналогами; темпи й масштаби приросту національного багатства, рівень добробуту життя людей, упорядкованість, безпека і надійність суспільних відносин. А для цього всі сфери управління – економічна, політична, соціальна, науково-технічна, екологічна – повинні бути приведені у систему. Отже, ефективність публічного управління та адміністрування за розвитком і динамікою інституціонального розвитку публічної служби в контексті системного аналізу і підходу.

Список використаних джерел

1. Воронкова В.Г. Менеджмент в державних організаціях: навчальний посібник. Київ: ВД «Професіонал», 2004. 256 с.
2. Публічне управління та адміністрування в інформаційному суспільстві: вітчизняний і зарубіжний досвід // За заг. ред. С.Чернова, В. Воронкової, В.Банаха, О.Сосніна, П. Жукаускаса, Й.Ввайнхарт. Р. Андрюкайтене; Запоріж. держ. інж. акад. Запоріжжя: ЗДІА, 2017. 602 с.

3. Публічне управління та адміністрування у цифровому суспільстві: монографія / Г. В. Ортіна та інш. Мелітополь: ФОП Однорог Т.В., 2020. 194 с.
<http://eprints.mdpu.org.ua/id/eprint/10419/>